

Morzsák a korinthusi levelezésből

8. GYÜLEKEZETI FEGYELMEZÉS

"Úgy ítéltém, hogy miután az Úr Jézus nevében összegyűltünk, ti és az én lelkem, a mi Urunk Jézus hatalmával, ⁵átadjuk az ilyet a Sátánnak, teste pusztulására, hogy lelke üdvözüljön az Úrnak ama napján." (1Kor 5,4-5)

Gyülekezeti fegyelmezésről van itt szó, egy súlyos esetben: az egyik testvér lefeküdt apjának feleségével. Pált megdöbbeníti, hogy a korinthusiak semmit nem tesznek az ügy tisztázása érdekében, és felszólítja őket, hogy a szóban forgó testvért zárják ki a gyülekezetből. Nehéz történet, de Pál indokaiból fontos alapelvet tanulhatunk: *a lélek végső sorsa fontosabb a földi élet alakulásánál.*

A korinthusiakra jellemző volt egyfajta felvilágosult nagyvonalúság, melyet nevezhetnénk irgalmasságba csomagolt gögnék vagy megelégedett közönynek is. Pál leleplezi ezt, és ítéletet mond felette. Ha valóban irgalomból húnytak volna szemet a botrányos bűn felett, akkor is tévedtek. A rosszul értelmezett irgalmasság azt gondolja, hogy a vétkes testvért kell védelmeznie, és nem veszi észre, hogy ezzel talán éppen a vétkes örök üdvösségének lesz akadályozója. A vétkesnek hosszú utat kell megtennie, mert még nincs benne elég bűnbánat. Meg kell tapasztalnia a külső világot, azt a sötétséget, melyet a vágyak uralnak, Krabat fekete malmát. De ez az egyetlen lehetősége, hogy eljusson a bűnbánatra, és ezen keresztül az üdvösségre. A felvilágosult nagyvonalúság és a rosszul értelmezett áirgalmasság ma is megóvná őt Istennek ettől a munkájától, hiszen „Isten szeretete és a Sátánnak való kiszolgáltatás nem férhet meg egymással”. „Mi magunk is mennyi bűnt követünk el! Krisztus nem ítélni jött, hanem kegyelmet hirdetett!” – hangzik a védőbeszéd. Ezek igaz, de nem helyén mondott szavak. Ha a korinthusiak szájából is elhangoztak ilyenek, az inkább azt a tényt leplezte, hogy maguk is megalkudtak a bűn és a tisztaság kérdésében. A kicsiny kovász már megkelesztette a tésztát.

Gyülekezeti fegyelmezésre éppen azért van szükség, hogy a kovász ne fejthesse ki hatását másokra – az egész gyülekezetre –, a vétkes pedig eljuthasson a valódi bűnbánatra. Ha bűnbánat nélkül felmentést nyer, elítéltetik *ama napon*. Pál arra figyelmeztet, hogy inkább most ítéljük meg magunkat, inkább most takarítsuk ki magunk közül a kovászt, hogy az Úr napján lelkünk – mindannyiunké! – üdvözülhessen. Mert *az* a nap végtelenül fontosabb, mint *ez* a nap.